

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Petroneli Jakobušić, u pravnoj stvari tužitelja SREĆKO GOLUBOVIĆ, OIB 05671063645, Donje Čelo 89, 20221 Koločep zastupanog po punomoćniku Branimir Rozić, protiv tuženika Addiko Bank dioničko društvo, OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, zastupanog po punomoćniku Branko Bulat, radi Obvezno - isplata, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 25. svibnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Branimira Rozića i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 10. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

- I. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana isplatiti tužitelju iznos 5.583,22 EUR sa zateznim kamatama od 18. ožujka 2026. godine pa do isplate, prema stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022. koju kamatnu stopu utvrđuje objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023., a od 1. siječnja 2024. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.
- II. Odbija se tužbeni zahtjev preko dosuđenog u točki I. izreke do zatraženog podneskom od 18. ožujka 2026.godine
- III Utvrđuje se da je: Ugovor o kreditu broj: 266-320/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, s nadnevkom: 15. siječnja 2007. god. ništetan u dijelu u kojemu se uglavljuje naknada za obradu kredita u visini od 1,25% od iznosa kredita.

- IV Nalaže se Tuženiku: Addiko bank d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877, da Tužitelju: SREĆKO GOLUBOVIĆ, Josipa Pupačića 6, Dubrovnik, OIB: 05671063645, isplati iznos od 1.425,06 EUR, zajedno s pripadajućim zateznim kamatama koje na taj iznos teku počevši od dana koji slijedi danu: 30.01.2007 do isplate, po stopi utvrđenoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), sve u roku od 15 dana.
- V U odnosu na troškove ovog postupka koji se odnose na zastupanje po punomoćnicima svaka strana snosi svoje troškove postupka.
- VI Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju materijalni trošak ovog postupka u iznosu 583,90 eura sa zateznim kamatama tekućim od 10. srpnja 2026. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, do isplate, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da su on i tuženik, koji je tada poslovao pod nazivom: HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., sklopili su: Ugovor o kreditu broj: 266-320/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, s nadnevkom: 15. siječnja 2007. god. Ugovor sadrži ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora, tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja Ugovora, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Stoga je Valutna klauzula ništeta. Usprkos tome, tuženik je teretio tužitelja s pozivom na Valutnu klauzulu. Tuženik je tužitelju po Ugovoru zaračunao i naplatio naknadu za obradu kredita u visini od 1,25% od iznosa kredita. Tuženik nije imao pravo tužitelju zaračunati i naplatiti Naknadu. Ovo iz razloga što je Ugovor ništeta u dijelu u kojemu je uglavljeno pravo tuženika da tužitelju zaračuna i naplati Naknadu. Ugovor je u tom dijelu ništeta jer, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te kao ugovorne strane koja nije predlagala ni sastavljala Ugovor. Ugovor je u cijelosti pripremio i predložio tuženik, prilikom sklapanja Ugovora se o Naknadi nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj Ugovora, pa je tužitelj terećenjem za Naknadu stavljen u znatno ne ravnopravniji položaj u odnosu na tuženika. Pri tome je sud eventualno sporne odredbe Ugovora dužan tumačiti u korist tužitelja. Upućuje se na odredbe čl. 81., 87. i dr. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/03), čl. 6., 96., 102. i dr. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13) čl. 41., 49., 55. i dr. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 41/14), te čl. 295., 296., 320., 327. i dr. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22), kao i na pravne stečevine

Europske Unije. Postupanjem pod 2. i 3. gore, tuženik je tužitelju pričinio štetu, a sebi stekao korist bez osnove. Stoga je tuženik, koji je sastavio Ugovor, dužan vratiti Tužitelju stečeno bez osnove zajedno s pripadajućim zateznim kamatama, od dana stjecanja. Tuženik nije tužitelju dostavio cjelokupnu dokumentaciju vezano za kredit po Ugovoru potrebnu za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva u ovoj stvari: a) otplatni plan Kredita od njegova stavljanja u otplatu, uz naznaku primijenjene kamatne stope uz svaki pojedini anuitet; b) analitičku konto karticu Kredita iz koje je vidljivo po kojim kontima je rasknjižena svaka pojedina uplata ili isplata (naknade, kamate, glavnica i svako drugo izvršeno ili primljeno plaćanje iz Kredita, po Kreditu ili drugačije u vezi s Kreditom); c) obavijesti o promjeni kamatne stope vezano za Kredit; d) izvod iz Kredita iz kojega je vidljiv datum isplate Kredita na bankovni račun stranke, s naznakom primijenjenog tečaja. S obzirom na navedeno, tužitelj je u trenutku podnošenja ove tužbe onemogućen u postavljanju određenog tužbenog zahtjeva na isplatu. Tražena dokumentacija je, prema sadržaju građanskopravnog odnosa, zajednička i tuženik ju je dužan dati tužitelju. Stoga tužitelj predlaže da sud pozove tuženika da tužitelju podnese traženu dokumentaciju, ostavljajući mu za to određeni rok, sve sukladno odredbi čl. 233. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, dalje i: ZPP). Podredno tome, slijedom svega navedenog predlaže se da sud temeljem čl. 186.b ZPP i dr. usvoji sljedeći zahtjev: Nalaže se tuženiku: ADDIKO BANK d.d., Slavonska Avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 da tužitelju: SREĆKO GOLUBOVIĆ, Josipa Pupačića 6, Dubrovnik, OIB: 05671063645, u roku od 15 dana, položi račun, odnosno, dostavi podatke potrebne za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva na isplatu, i to: 2/3 a) otplatni plan Kredita od njegova stavljanja u otplatu, uz naznaku primijenjene kamatne stope uz svaki pojedini anuitet; b) analitičku konto karticu Kredita iz koje je vidljivo po kojim kontima je rasknjižena svaka pojedina uplata ili isplata (naknade, kamate, glavnica i svako drugo izvršeno ili primljeno plaćanje iz Kredita, po Kreditu ili drugačije u vezi s Kreditom); c) obavijesti o promjeni kamatne stope vezano za Kredit. d) izvod iz Kredita iz kojega je vidljiv datum isplate Kredita na bankovni račun stranke, s naznakom primijenjenog tečaja. Tužitelj će postaviti određeni tužbeni zahtjev na isplatu kada ga sud na to pozove tijekom postupka, na temelju položenog računa, odnosno, dostave podataka po tuženiku potrebnih za postavljanje takvog zahtjeva i provedbe predloženog vještačenja po vještaku financijske struke.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovanost tužbenog zahtjeva. Ističe da je neosnovan manifestacijski zahtjev za pribavom dokumentacije jer je tužitelj primio cjelokupnu dokumentaciju o kreditu i dobivao obavijesti o promjena kamatnih stopa s novim otplatnim planovima. Prigovara zastaru tražbine, da se na ovaj ugovorni odnos ne mogu primijeniti utvrđenja iz Kolektivnog spora koji se odnose samo na postupke naknade šteta ne i na isplate s osnove stečenog bez osnove. Navodi da je sklopljena konverzija kredita i da nema pravni interes za podnošenje ovakve tužbe prema Gos 1/2019. Navodi da je stranka mogla odbiti sklapanje Konverzije. Navodi da je svrha zakonske konverzije bila u potpunosti ukloniti štetne posljedice kreditiranja u švicarskim francima te da je postupkom konverzije uspostavljeno stanje kao da je kredit od početka bio vezan uz euro. Tuženik tvrdi da je sklapanjem Aneksa došlo do

izmjene izvornog ugovornog odnosa te da su sva prava i obveze stranaka ponovno uređeni. Smatra da je konverzija proizvela učinak retroaktivnog ispravljanja ugovornog odnosa, pri čemu su svi prethodno izvršeni iznosi preračunati prema pravilima propisanim Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju. Dalje navodi da je sklapanjem Aneksa prvotni ugovor s valutnom klauzulom u CHF prestao postojati te da je između stranaka nastao novi ugovorni odnos vezan uz euro. U odnosu na ništetnost valutne klauzule u CHF ističe da ista nije ništetna da je uočljiva, jasna i razumljiva, pada nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe. Oспорava da tužitelju nisu bile pružene informacije i obavijesti o rizicima vezanim za zaključenje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, te da je svoje zaposlenike educirao o načinu ugovaranja tih kredita i dao upute o prodaji navedenih proizvoda. Predlaže saslušanje Javnog bilježnika Nikše Viđena i djelatnika banke na okolnosti koje je informacije dala tužitelju prilikom pregovaranja. Predlaže vještačiti i uzeti kao početnu kamatnu stopu koja je vrijedila u vrijeme sklapanja ugovora za kunske kredite, kao i da uzme u obzir razdoblja kada je tužitelj plaćao manje kada je tečaj CHF bio niži od početnog

- 2.1. U odnosu na troškove obrade kredita smatra da je isto nesporno, da istom nije narušena ravnoteža između stranaka niti načelo savjesnosti i poštenja da je odredba čl.5. ugovora bila jasna, razumljiva i lako uočljiva pa da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene, time i ništetne. Stoga tuženik oспорava tužbeni zahtjev u cijelosti te predlaže da sud tužbu odbaci zbog nepostojanja pravnog interesa, odnosno podredno da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan, uz naknadu parničnog troška.
3. Tužitelj podneskom od 09. siječnja 2024. godine u bitnome ustraje u dostavi dokumentacije od strane tuženika, konverziju smatra da se odnosi isključivo na ugovorne obveze, a ne i na izvanugovorne obveze.
4. Tuženik podneskom od 13. studenog 2024. godine navodi da odustaje od saslušanja javnog bilježnika, dok ustraje u saslušaju djelatnice banke, da se vještak izjasni je li konverzija provedena po zakonu, te da se kao početna stopa uzme kamatna stopa koja je vrijedila za kunske kredite, kao i uzmu u obzir iznosi koji koje je tužitelj manje platio kada su stopa i tečaj bili niži od početnih.
5. Konačno uređenim tužbenim zahtjevom potražuje iznos 17.264,82 eura zajedno s pripadajućim zateznim kamatama (osnova pretplate tečaja i pretplate kamata i naknade za trošak obrade kredita (list spisa 477-478).
6. Predmet ovog spora je ništetnost odredbi ugovora o kreditu kojima je određeno primjena valutne klauzule u CHF-u, ništenost jednokratno ugovorene naknade za obradu kredita te vraćanje –isplata stečenoga na temelju tih odredbi.
7. Prvenstveno, nije osnovan tuženikov prigovor postavljenom manifestacijskom zahtjevu jer je tužitelj kao korisnik kredita mogao postaviti ovakav zahtjev na predaju isprava koje su zajednički za stranke sukladno čl.186 b ZPP-a u vezi s čl.233 ZPP-a, čl. 186 b. ZPP-a, sve kako bi tužitelj mogao postaviti određeni tužbeni zahtjev u smislu čl.186. ZPP-a.

8. Iz izvedenih dokaza te navoda stranaka u postupku proizlazi da je među strankama nesporno:
- da su dana 20. rujna 2006. sklopile Ugovor o kreditu,
  - da je prema navedenom ugovoru glavnica kredita bila vezana uz valutu CHF,
  - da su ugovorile promjenjivu kamatnu stopu,
  - da je ugovoreno pravo tuženice da svojom odlukom mijenja visinu kamatne stope,
  - da je tuženica tijekom otplate kredita svojim odlukama povećavala kamatnu stopu,
  - da je tijekom otplate došlo do znatnog povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu, te
  - da su stranke dana 09. studenog 2016. sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu broj 266-320/2006, kojim su izvršile konverziju kredita promjenom valute i kamatne stope.
9. Sporno je između stranaka:
- može li se u konkretnom postupku primijeniti utvrđenja iz kolektivnog spora,
  - jesu li ugovorne odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose na jednostranu promjenu kamatne stope i primjenu valutne klauzule u CHF nepoštene ugovorne odredbe, odnosno: je li se o tim odredbama pregovaralo, jesu li one nejasne, nerazumljive ili neuočljive, te je li tuženica prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja,
  - učinci sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu na prava tužitelja iz osnovnog Ugovora o kreditu,
  - postojanje i visina potraživanja tužitelja,
  - zastara potraživanja.
10. U postupku su pročitane i pregledane isprave:
- Ugovor o kreditu br. 266-320/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 15. siječnja 2007. ovjeren pred javnim bilježnikom Nikšom Viđenom, posl. broj OU-63/07 17. siječnja 2007. (l.s. 5-12),
  - zk izvadak za katastarsku općinu Grad Zagreb, z.ul. 100007 od 18. listopada 2006. (l.s.17-18)
  - novinski članci i sudska praksa (l.s.65-129)
  - izjava svjedoka Iva Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. ovjerena pred javnim bilježnikom Ilinka Lisonek iz Zagreba, broj OV-5477/2020 (l.s.130-134)
  - sudska praksa (l.s.135-282, 292-346)
  - aneks uz ugovor o kreditu broj 266-320/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 19. studenog 2016. ovjeren pred javnim bilježnikom Anđrlkom Stanićem iz Dubrovnika, posl. broj OV-10385/2016 od 18. studenog 2016. (l.s.351-355)
  - izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku od 05. studenog 2015. (l.s.356-358)
  - simulirani otplatni plan u EUR (l.s.359-364)
  - popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30. rujna 2015. (l.s.365-367)
  - nacrt aneksa uz ugovor o kreditu broj 266-320/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (l.s.368-371)

- obrazac-prihvatanje izračuna konverzije (l.s. 372-374)
- sudska praksa (l.s.375-380)
- otplatni plan (l.s.385-393)
- pregled prometa za klijenta od 12. lipnja 2024. (l.s.394-425)
- otplatni plan od 30. siječnja 2007. (l.s.426-433)
  - obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 12. lipnja 2024. (l.s.434-435)
- isplatni nalog-obračun od 06. veljače 20085. (l.s.436)
- nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje za računovodstvo i financije Smiljane Čučuković od 10. veljače 2026. (l.s.449-474)
- sudska praksa (l.s.488-521, 535-538)

11. Sud nije provodio daljnje dokaze jer nisu bili potrebi za presuđenje. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata provedenog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.
12. Iz sadržaja Ugovora o kreditu koji su stranke sklopile 15. siječnja 2007. proizlazi da su stranke istim ugovorile stambeni kredit i kunsnoj protuvrijednosti CHF 189.200,00 uz redovnu kamatnu stopu 3,88%, promjenjivu u skladu s Odlukom o kamatnoj stopi Kreditora, uz rok otplate 264 mjeseci u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važeće na dan dospijeća prema otplatnom planu.
13. Iz iskaza svjedokinje Hermine Jočić u bitnome proizlazi da tužitelja poznaje iz banke, sjeća da je radila na njegovom kreditu, ali se ne sjeća pojedinosti i da je u vrijeme 2006. bila kreditni referent. U to vrijeme banka je imala u ponudi stambene kredite sa valutnom klauzulom u CHF i u eurima. Krediti sa valutnom klauzulom CHF su bili puno povoljniji u odnosu na kredite u eurima zbog visine kamatne stope. Naime, kredit sa valutnom klauzulom u CHF bi mjesečno lako iznosio po nekoliko tisuća kuna manje nego kredit u eurima ako bi se radilo o visokim iznosima kredita i kraćem roku otplate kredita. Obje opcije su bile u ponudi, napravile bi simulaciju otplatnog plana po kreditu u CHF i u eurima te bi prezentirali klijentima, te bi se skoro svi odlučili za kredit u CHF. Ako bi netko od klijenata pitao onda bi ona pojasnila što znači valutna klauzula u CHF za klijenta. Naime, visina kamatna stopa bila vezana isključivo o odluci banke o visini, a ne kao što je to danas kada se visina stopa veže u Eulibor. Na upit klijenta pojasnili bi da je mjesečni anuitet vezan uz odnos srednjeg tečaja švicarskog franka na dan dospijeća. Osim ovoga što je prethodno rekla ništa drugo ne bi pojašnjavali klijentu. Dodaje da ni službenici u banci niti sam banka nije bila svjesna da bi moglo doći do ovakvog povećanja omjera švicarskog franka i kune. Banka je pripremala ugovor o kreditu, radilo se o tipskom ugovoru te klijenti nisu imali mogućnost pregovaranja u vezi niti jedne odredbe. Iskazuje i da je u svome radu sa klijentom prezentirala klijentu odluku banke o visini ulazne naknade odgovara da bi se to klijentu prezentiralo i da bi mu se predalo na ruke informativni letak koji bi sadržavao ove podatke, a to je i pisalo u ugovoru, da bi provjeravala kreditnu sposobnost klijenata i mišljenja o sredstvima osiguranja kredita.

14. Iz iskaza tužitelja, saslušanog u svojstvu parnične stranke, proizlazi da je svrha podizanja kredita bila kupnja stana u Zagrebu za kćer koja je tada studirala u Zagrebu. U to vrijeme se reklamirao po medijima i televiziji, svuda reklamirao kredit sa valutnom klauzulom u CHF kao povoljan zbog mjesečnog iznosa. On se ne sjeća da su mu u banci uopće nudili kreditu u eurima niti prezentirali obje opcije kredita. Sjeća se da je njemu kao pomorcu bilo povoljnije ishoditi kredit sa valutnom klauzulom u CHF i nije mu traženo nikakvo posebno osiguranje. Do tada je čuo za postojanje valute švicarski franak i da je bila stabilna valuta. U banci mu nisu ništa posebno pojašnjavali u vezi rizika za povećanje tečaja švicarskog franka, niti je on što posebno pitao, bilo mu je bitno da se kredit što brže realizira zbog kupnje stana. On nije imao mogućnost pregovaranja u vezi niti jedne odredbe ugovora o kreditu. Banka je pripremila ugovor o kreditu i ostalu dokumentaciju. U početku otplate kredita mjesečni anuitet je iznosio oko 3.500,00 kn, a kasnije je narastao preko 9.000,00 kuna. Kredit je uredno otplaćivao i po povećanim anuitetima. Odlučio se sklopiti aneks jer se nadao da će se s time riješiti i time stabilizirati mjesečni iznos anuiteta. Ne može se sjetiti je li on tražio konverziju ili mu je banka ponudila. Misli da je bilo nekakve pretplate utvrđene od strane banke u aneksu te da su ti iznosi korišten za umanjenje budućih rata kredita. S obzirom da je promjenjiva kamatna stopa ona i danas varira. Njemu je preostalo godina ili dvije otplate ovog konvertiranog kredita. Svakako on smatra daha banka nije u cijelosti obeštetila utvrđenim iznosom pretplate u konverziji. Na upit pun. tuženika odgovara da stan u Zagrebu koji je kupljen iz ovog kredita nije iznajmljivao u turističke svrhe. On je platio ulaznu naknadu prilikom sklapanja ugovora o kreditu i to iz vlastitih sredstva i nije imao mogućnost pregovaranja u vezi te odredbe. On se ne sjeća je li mu banka dala opće uvjete poslovanja banke i je li mu ih prezentirala.
15. Već iz samog sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, vremena njegovog sklapanja te nesporne činjenice da je ugovoren uz valutnu klauzulu u CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja u ovom postupku temelji na istovjetnom činjeničnom i pravnom interesu kao i zahtjev koji je bio predmet postupka vođenog po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na ovdje tuženika. U navedenom je postupku pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF ništetne u dijelu u kojem je promjena kamatne stope ugovorena isključivo odlukom banke, kao i u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane uz tečaj kune prema tečaju CHF, a da se o tim odredbama nije individualno pregovaralo, niti su korisnici kredita kao potrošači bili primjereno informirani o parametrima koji utječu na njihova prava i obveze.
16. Slijedom navedenoga, tužitelj je, sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku, ovlašten pozvati se na utvrđenja suda donesena u navedenom kolektivnom postupku.
17. U navedenom kolektivnom sporu, u kojem je tuženica bila stranka u ulozi tuženika, a koji se odnosio na ugovore o kreditu sklopljene u istom razdoblju

kao i ovdje predmetni ugovor, uz ugovaranje valutne klauzule u CHF te pravo banke da jednostranom odlukom, bez ugovorom određenih jasnih i objektivnih parametara, mijenja kamatnu stopu tijekom otplate kredita, u bitnome je utvrđeno da su ništetne one odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo, osobito u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, a sve zbog izostanka potpunog informiranja potrošača o parametrima bitnima za donošenje valjane i svjesne odluke. Takve su odredbe, prema utvrđenju suda u tom postupku, dovele do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

18. Usporedbom tih utvrđenja s sadržajem predmetnog Ugovora o kreditu, u kojem je ugovoreno da tuženica može jednostrano određivati visinu kamatne stope, i to bez ugovorenog objektivnog kriterija, uz obvezu tužitelja da takvu odluku bezuvjetno prihvati, te uz činjenicu da je tužitelj tijekom otplate kredita, zbog jednostranog povećanja kamatne stope i porasta tečaja CHF, otplaćivao znatno uvećane anuitete, ovaj sud zaključuje da je tuženica, kao profesionalni trgovac, tužitelju nametnula sporne ugovorne odredbe kao „jača” ugovorna strana. Na taj je način banka ugovorila pravo da cijenu svoje usluge mijenja po vlastitom nahodjenju, bez obveze da promjenu veže uz objektivne razloge i bez mogućnosti potrošača da na to utječe, čime je tužitelj doveden u bitno nepovoljniji položaj.
19. Sud je ocijenio razumnim i životno uvjerljivim da tužitelj, kao prosječni potrošač, nije bio svjestan rizika vezanih uz otplatu kredita denominiranog u švicarskim francima (CHF). Za razliku od tuženice – banke, kao profesionalne financijske institucije koja raspolaže specifičnim znanjem o valutnim kretanjima – tužitelj nije mogao predvidjeti moguće posljedice takvog ugovornog aranžmana, osobito imajući u vidu da valuta CHF u vrijeme sklapanja ugovora nije bila uobičajenoplatežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, već je predstavljala relativno novu i složenu financijsku pojavu.
20. Iz uvjerljivog i logičnog iskaza tužitelja proizlazi da se o konkretnim ugovornim odredbama nije individualno pregovaralo te da nije bio informiran o svim bitnim parametrima potrebnima za donošenje valjane odluke. Tužitelju nije bila predočena niti jedna informacija iz koje bi mogao razumjeti da se anuitet može znatno povećavati tijekom otplate, već mu je kredit bio prikazan bez pojašnjena parametara, iako je bio vezan uz valutu koja nije bila u primjeni u Republici Hrvatskoj niti je predstavljala valutu u kojoj je ostvarivao prihode. Kad se dovede u vezu da je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu s povjerenjem u profesionalnost tuženice, a da banka pri tome nije upozorila tužitelja na rizik rasta anuiteta niti na nepostojanje gornje granice rasta cijene kredita, proizlazi da tužitelj nije bio valjano i potpuno informiran o bitnim parametrima otplate kredita. I sama djelatnica banke navodi da bi pojašnjavala da je mjesečni anuitet vezan uz odnos srednjeg tečaja švicarskog franka na dan dospijeća, a da osim toga ništa drugo ne bi pojašnjavali klijentu i da ni službenici u banci niti sam banka nije bila svjesna da bi moglo doći do ovakvog povećanja omjera švicarskog franka i kune. Iskaz svjedokinje sud nalazi uvjerljivim i podudarnim drugim izvedenim dokazima.

21. Uzevši u obzir i činjenicu da je ugovor sklopljen s navedenom namjenom – stambeni kredit, za stanovanje kćeri koja je studirala u Zagrebu, te da je tužitelj zaista kupio stan u kojem je stanovala kćer za vrijeme studiranja u Zagrebu i da ga nije izdavao u turističke svrhe čiji iskaz sud nalazi istinitim jer je uvjerljiv i u skladu s priloženim ispravama, pa je tužitelj je postupao kao potrošač.
22. Valja naglasiti da ugovor može predstavljati stvarni izraz volje ugovornih strana samo ako su njegove bitne odredbe jasno i nedvojbeno utvrđene, osobito one koje se odnose na način određivanja visine tražbine i kriterije njezine promjene. U predmetnom slučaju ti uvjeti nisu bili ispunjeni.
23. Tužitelj je, kao potrošač, bio svjestan osnovnih elemenata ugovora – iznosa kredita koji joj je isplaćen, visine kamatne stope, visine početne mjesečne rate i roka otplate – te je logično očekivao mogućnost manjih promjena uslijed promjene tečaja ili kamate. Međutim, sukladno načelima obveznog prava o ravnoteži činidbi te načelu savjesnosti i poštenja, legitimno je očekivanje potrošača da promjene tijekom trajanja ugovora neće dovesti do znatnog pogoršanja njegova položaja, odnosno do takvih promjena koje bi ugrozile mogućnost redovne otplate kredita. Tuženici je bilo, ili je moralo biti, poznato da preuzimanje takvih obveza od strane potrošača zahtijeva prethodno realno preispitivanje mogućnosti otplate, kao i da je kredit potrošaču bio prezentiran kao najpovoljniji, što je bio odlučujući razlog njegova prihvaćanja. Stoga sud ocjenjuje da je postupanje tuženice, koja tužitelja kao nestručnu osobu nije jasno i potpuno informirala o rizicima ugovora, te mu nije pojasnila da sporne ugovorne odredbe omogućuju neograničeno povećanje njezinih obveza, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj nije bio ničim zaštićen od znatnog umanjenja svoje imovine zbog takvih odredbi, dok je tuženica svoje potraživanje osigurala založnim pravom na nekretnini i zadržala mogućnost da jednostrano povećava cijenu kredita, odnosno obvezu potrošača.
24. Slijedom navedenoga, ocjena je ovog suda da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu, kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF, nepoštena u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03).
25. Obzirom na nepoštenje navedene odredbe ugovora o kreditu, odnosno ništetnost iste, tužitelj bi sukladno čl. 323., čl. 1111. i čl. 1115. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu: ZOO) imao pravo na vraćanje stečenog temeljem ništetne ugovorne odredbe.
26. Kako proizlazi iz tvrdnji stranaka te samog Dodatka ugovora o kreditu, nakon sklapanja osnovnog ugovora o kreditu koji sadrži predmetne ništetne odredbe ugovora, stranke su 19. studenog 2016. proveli postupak konverzije osnovnog ugovora o kreditu.
27. Čitanjem Dodatka uz Ugovor o kreditu broj 266-320 /2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 19. studenog 2016. utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15), pri čemu se u Dodatku konstatira stanje preostale neotplaćene glavnice i kamate na dan dospijeca, te je utvrđeno

da preostala glavnica na dan 30. rujna 2015., denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR iznosi 88.873,55 EUR, da je pretplata 51.290,94 kuna. Sadržaj Dodatka jasno pokazuje da se time mijenja dio odredbi Osnovnog ugovora, odnosno glavnica je denominirana u eurima, otplata vezana za tečaj EUR-a u odnosu na kunu, a kamatna stopa jasno ugovorena, dok sve ostale odredbe ugovora ostaju neizmijenjene, uključujući i sredstva osiguranja kredita. Iz Dodatka je razvidno da su prijašnje uplate po kreditu uračunate u novi izračun glavnice, ali se niti jednom odredbom ne uređuje pitanje odricanja izvanugovornih potraživanja u vezi s uplatama tužitelja tijekom otplate kredita prije sklapanja Dodatka.

28. Vrhovni sud RH je u odluci Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potvrdio pravno shvaćanje da korisnik kredita sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru nije izgubio pravni interes za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi, dok je u ogleđnom postupku Gos 1/19 od 4. ožujka 2020. jasno navedeno da sporazum o konverziji sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15, u daljnjem testu ZID ZPK/15), ima pravne učinke i valjan je, iako se radi o ništetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.
29. U ovom postupku nije sporna valjanost Dodatka, koji ima pravne učinke na odnose stranaka po otplati kredita, budući da predstavlja osnovu za izračun svih budućih anuiteta. Sporno je u ovom postupku ima li tužitelj pravo na vraćanje stečenog uslijed preplata mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF i rasta kamatne, stope, razlike u glavnici, sve temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu ukoliko je s tuženicom sklopio Dodatak ugovora o kreditu (tzv. konverziju), a prilikom koje konverzije su sve ranije uplate tužitelja uzete u obzir pri izračunu buduće glavnice kredita na koju je tužitelj pristao tzv. konverzijom.
30. Valja naglasiti da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR.
31. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

32. U odnosu na praksu Suda EU u određenim predmetima, valja ukazati na presudu Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022. donesenu u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, i gdje je Sud EU dao tumačenje o području primjene *ratione temporis* i *ratione materiae* Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Tako je Sud EU odgovarajući na postavljeno pitanje izrazio pravno shvaćanje da čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima (odredbama) u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da ugovorne odredbe koje su odraz odredaba nacionalnog prava na temelju kojih je prodavatelj robe ili pružatelj usluge bio dužan potrošaču predložiti izmjene njihova originalnog ugovora putem sporazuma čiji je sadržaj određen tim odredbama i taj je potrošač imao mogućnost prihvatiti takvu izmjenu, nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive
33. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovora proučiti njegove odredbe.
- 33.1. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnosti zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.
- 33.2. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni *lex specialis* nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22, 59/23 – dalje: ZZZP/22), a i njegov prethodnik ZZZP/14, na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl. 1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to:

1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača
2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu
3. pravo na pravnu zaštitu potrošača
4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača
5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu zaštite njihovih interesa
6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa.

33.3 Dakle, kada se govori o zaštiti potrošača ta zaštita svoje domete može imati samo u okviru određenog tržišta, u ovom slučaju tržišta financijskih proizvoda i usluga (kredita) na području Republike Hrvatske. Notorno je da su banke na tržište plasirale proizvode kredite - s valutnim klauzulama, uglavnom vezanim na CHF ili EUR, ali su također plasirale kredite i u nacionalnoj valuti, kuni. Potrošač ima i pravo da ako proizvod koji je kupio ima nedostatke dobiti u zamjenu drugi proizvod, ili drugo odgovarajuće obeštećenje. Ako, i kada se potrošač odluči da umjesto proizvoda koji ima nedostatke koji mu nisu bili predočeni, za koje nije mogao znati, ako mu sve karakteristike proizvoda nisu bile poznate, a za što je odgovoran trgovac, dobije u zamjenu drugi proizvod koji nema sve mane i nedostatke, tada može dobiti samo jedan od onih proizvoda koji postoje na domaćem tržištu, a ne nekakav imaginarni nepostojeći proizvod koji se na tržištu ne nudi niti se ikada nudio.

33.4 Stoga, kako su se na tržištu nudili financijski proizvodi - krediti s valutnom klauzulom u EUR, kada je tužitelj kao potrošač izabrao da u zamjenu za proizvod s nedostatkom - kredit s valutnom klauzulom vezanom za CHF, primi drugi proizvod uz obvezu banke da izvrši obračune sukladno citiranim odredbama, time je tužitelj kao potrošač ostvario zaštitu koju mu citirani zakoni pružaju unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu jer se pravo na potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga.

33.5. Zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno je povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom čl.49. st. 1. Ustava, temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (čl. 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017 od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

33. 6 S obzirom na navedeno valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane tužitelja kao potrošača budući da je tužitelj kao potrošač i kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom je potrebno naglasiti da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvatanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.
34. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Dodatka Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zatezних kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona).
35. Prema tome, a kakav pravni stav je izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., neosnovano tužitelj potražuje glavnici preplaćenih iznosa na temelju nepoštene i ništetne odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF.
36. Međutim, drukčije je sa dijelom zahtjeva za isplatom zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu. Prema shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.
37. Tužitelju pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (30. rujna 2015.) zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja. Tužitelju pripadaju te zatezne kamate u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve

preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15 (točka 25. odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.).

38. Jedine odredbe Ugovora o kreditu koje su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora do sklapanja Dodatka ugovora bile jasno određene, razumljive i neposredno primjenjive, odnose se na kamatnu stopu od 3,88% godišnje, kao jedinu jasno ugovorenu cijenu zajma, te na iznos glavnice isplaćen tužitelju prilikom ugovaranja kredita, obračunat prema tečaju CHF na dan isplate. Radi se o parametrima koji su tužitelju, kao potrošaču, bili poznati i u potpunosti objašnjeni, što omogućuje utvrđenje stvarnog iznosa temeljnog duga.
39. Sukladno odredbama čl. 323. i 324. ZOO-a, a u vezi s načelom povrata onoga što je primljeno bez valjane pravne osnove, sud je naložio sudskoj vještakinji da za razdoblje od sklapanja Ugovora o kreditu do sklapanja Dodatka izračuna iznos anuiteta kredita, uz primjenu početno ugovorene kamatne stope (3,88%) godišnje i tečaja CHF prema kunsnoj protuvrijednosti na dan isplate kredita, pri čemu se uzima u obzir jedino ono što je bilo jasno određeno i ugovoreno između stranaka.
40. U nalazu i mišljenju od 10. veljače 2026. godine vještakinja je navela da je razlika anuiteta u odnosu na uplate tužitelja po istom kreditu do sklapanja aneksa iznosi 17.264,8 EUR, naknada za obradu kredita 1.425,06 eura, a je pretplata priznata u konverziji 6.807,48 eura, zatezna kamata do konverzije 5.583,22 eura.
- 40.1 Po provedenom vještačenju tužitelj nije imao primjedbi već je obrazložio svoje potraživanje te naveo da razlika anuiteta između obračuna u odnosu na uplate tužitelja po kreditu u razdoblju od sklapanja ugovora o kreditu do sklapanja aneksa ugovora o kreditu (razlika nastala uslijed nišetne odredbe ugovora o valuti u CHF), iznosi 17.264,82 eura i potraživanje od 1.425,06 eura sa zateznim kamatama od 30. siječnja 2007. godine.
- 40.2. Tuženik u očitovanju na nalaz i mišljenje navodi da se vještak nije očitovao je li konverzija kredita provedena po zakonu, da je trebalo vještačiti stopu. Smatra da je trebalo uzeti u obzir tzv. negativne razlike i da je pogrešno primijenjen teći na dan isplate kredita. Predlaže dopunu vještačenja jesu li preplaćeni iznosi korišteni za umanjenje rati kredita u eurima i postoji li preplaćeni iznos nakon konverzije. U odnosu na uređeni tužbeni zahtjev istaknuo je da se protiv preinaci i ističe prigovor zastare u odnosu na preinačeni tužbeni zahtjev.
- 40.3 U odnosu na protivljenje "preinaci tužbe" istaknute u podnesku od 16. ožujka 2026 godine tužitelj je navedenom preinačenom tužbom postavio određeni (specificirani) tužbeni zahtjev u smislu čl. 186. ZPP-s visini kako je utvrđivano vještačenjem. Ukazuje se da je tužitelj tek nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja bio u mogućnosti postaviti određeni tužbeni zahtjev (odrediti visinu) što je i napravio, te se u konkretnom slučaju ne radi o preinaci-povećanju tužbenog zahtjeva već postavljanju/uređenju istog u smislu čl. 186. b st.2 i 4. ZPP-a.

- 40.4. S obzirom da je vještakinja izračunala iznos zateznih kamata. Vještakinja je u svom Nalazu i mišljenju, jasno i pregledno, utemeljeno na podacima o stvarnim uplatama dala izračun navedenih zateznih kamata od 5.583,22 eura, te iznos od naknade za obradu kredita 1.425,06 eura a stranke nisu prigovorile pravilnosti obračuna, isti je u cijelosti prihvaćen.
41. Tužitelju sukladno prethodno odredbama čl. 323., 324. i 1115. ZOO-a pripadaju zatezne kamate na iznose pretplate (po osnovi promjene tečaja i kamata) od dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana nakon provedene konverzije 30. rujna 2015., za koju je utvrđeno da je provedena sukladno ZID ZPK/15.
42. Iz nalaza i mišljenja sudske vještakinje utvrđeno je da je tužitelj platio više zbog rasta tečaja 17.264,82 EUR, da je plaćena naknada za obradu kredita 1.425,06 eura, da je da je u konverziji priznat iznos 6.807,48 EUR i ono što je ključno s obzirom na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. je da je izračunata zatezne kamate na pretplatu tečaja od dana plaćanja do dana provedene konverzije koje u apsolutnom iznosu iznose 5.583,22 EUR.
44. Slijedom svega navedenog valjalo je tužitelju priznati iznos od 5.583,22 EUR sa zateznim kamatama od 18. ožujka 2026. godine do isplate (toč. I izreke) prema stopi propisanoj odredbom članka 29. stavka 2. ZOO-a, kao i iznos plaćen za obradu kredita od 1.425,06 eura (točka III i IV izreke presude) sa zateznim kamatama od dana plaćanja 15. siječnja 2017. godine. Sve preko zatraženog u konačno uređenom tužbenom zahtjevu od 18. ožujka 2026. godine odbiti kao neosnovano (točka II izreke).
45. U odnosu na nišetnost odredbe o obradi kredita od 1,25 % od iznosa kredita ukazuje se da je tom odredbom o kojoj je naznačeno smo da je obrada kredita 1,25 % o kojoj tužitelj nije mogao pregovarati da nije pojašnjeno na koje se troškove odnosi radi čega je odredba nepoštena i nišetna i da je narušeno načelo ravnopravnosti. Budući je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita utvrđena nišetnom, tada banka mora vratiti primljeni iznos na temelju pravila o stjecanju bez osnove.
46. U odnosu na prigovor zastare, valja istaknuti da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača (tužba podnesena 4. travnja 2012.) došlo do prekida zastare sukladno čl. 241. ZOO-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izričito potvrdio da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od pravomoćnosti odluke donesene u tom postupku. Građanski odjel Vrhovnog suda (rješenje Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022.) utvrdio je da zastarni rok za restitucijske zahtjeve iz čl. 323. ZOO-a počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena nišetnost ugovora, neovisno o naknadnom utvrđivanju nišetnosti istovjetnih odredbi u individualnim parnicama.
- 46.1. Tužitelj traži povrat preplaćenih iznosa po osnovi nišetne odredbe o valutne klauzule, a opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO-a) pa zastarni rok počinje

teći u odnosu na promjenu valute CHF, pravomoćnost u kolektivnom sporu 14. lipnja 2018., pa s obzirom na podnošenje tužbe 12. lipnja 2019., zastarni rok u oba slučaja nije protekao, pa prigovor zastare tuženika nije osnovan.

- 46.2 Također, nije u zastari potraživanje isplate naknade za obradu kredit jer zastara teče od utvrđenja ništenosti, a što je tek utvrđeno u ovoj parnici. S tim da sukladno Zakonu o obveznim odnosima zatezne kamate teku od dana kada je potrošač platio naknadu za obradu kredita iz razloga jer se ništetna ugovorna odredba smatra ništetnom od samog početka (ex tunc), pa se smatra da je banka bez valjane pravne osnove primila taj iznos već u trenutku njegove naplate.
- 46.3 U odnosu na istaknuti prigovor zastare zahtjeva "preinačenoj tužbi", valja reći da tužbeni zahtjev nije bio preinačen već određen u smislu čl.186. ZPP-a. U svakom slučaju da se radilo o preinaci tužbenog zahtjeva u odnosu na prvotno postavljeni povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) takva preinaka je moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), a zastara se u tom slučaju prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.
47. O troškovima postupka odlučeno je sukladno odredbi članka 154. st.4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022, 114/2022, 155/2023 u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi s člankom 155. ZPP-a. Tužitelj da je uspio s osnovom 100%, a visinom 37 %((137: 2=68,5%), tuženik s osnovom = 0% ,a s visinom 67 %,(67:2= 31,50%) =37 %), pa je konačnici uspio u omjeru 68,5%- 31,50% =37 %.
- 47.1. Stranke su djelomično uspjele na način da je tužitelj uspio s osnovom u potpunosti, i sa zahtjevom u odnosu na visinu od 37 %. Kada bi sud primijenio čl. 154. st. 2. ZPP (rukovodeći se visinom novčanog zahtjeva) tužitelj bi trebao naknaditi tuženici razmjerni dio troškova postupka i to u okolnostima konkretnog slučaja u kojem tužitelj zahtijeva restituciju zbog toga što je tuženica u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unosila nepoštene ugovorne odredbe, pa uzimajući u obzir visinu tih troškova prema vrijednosti spora, troškove postupka koje je već snosio i one koje bi morao platiti tuženici bili bi daleko veći iznosa koji mu je dosuđen zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđeni iznos kvalificira se kao „imovina“ zaštićena člankom 1. Protokola 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske,, J protiv Hrvatske koji se u sporovima u kojima stranka nije država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). O predmetima u kojima je sporno pravo za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji su konvertirani u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom

u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena praksa drugostupanjskih sudova koji na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo te još uvijek nije primijenjen procesnim pravom predviđen mehanizam za prevladavanje tih razlika. Naprotiv, postojala je neujednačena praksa i VSRH koji u svojim odlukama na istovjetne činjenice različito primjenjuje pravo (npr. Rev-637/2019 od 15.11.2022., Rev 1096/2022 od 8.11.2022. i Rev 586/2019 od 21.12.2022.), a koja je u konačnici razjašnjena nakon zaključenja glavne rasprave u ovom predmetu. U takvim okolnostima u kojima je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije podložno tumačenju sudova te u trenutku podnošenja tužbe nije bilo pojašnjeno, ne može dovesti do zaključka da je tužba u konkretnom slučaju bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženici predstavljalo bi miješanje u pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

- 47.2. Zbog navedenog u odnosu na odluku o troškovima postupka koji se sastoje u zastupanju po punomoćniku odvjetniku sud je odlučio da svaka strana snosi svoje troškove, dok je u odnosu na materijalni trošak koji se sastoji od troška vještačenja u ukupnom iznosu 530,00 EUR valjalo je priznati tužitelju u cijelosti jer je isti trošak bio nužan radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, a imajući na umu da je osnovana osnova u cijelosti. Tužitelju je priznat trošak za sudsku pristojbu za tužbu 53,09 koju je i platio, ukupno 583,90 eura. Slijedom iznesenog, odlučeno je kao u točkama V i VI izreke.
- 47.3. Zatezne kamate na materijalni trošak teku od presuđenja do isplate sukladno čl.151. st.3. ZOO-a.

U Dubrovniku 10. srpnja 2026.

Sutkinja

Petronela Jakobušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-9dafd**

Kontrolni broj: **005e8-8b9de-bf42f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.